

un producător din județ pentru familiile sărace). De asemenea este în fază de fundație casa care se va construi la Frumușeni pentru Elena și nepotul ei Arsenie și dacă ne va permite vremea, o vom finaliza în câteva luni.

O altă acțiune este darea în funcțiune a unui azil de bătrâni. Am primit în acest scop o casă mai mare la Șofronea, pe care am început să o renovăm.

Pe lângă ajutorul material pe care îl dați, vă extindeți și la cel duhovnicesc?

Da, am avut câteva persoane care, în urma îndemnurilor noastre, au ajuns să vină la biserică, se spovedesc. De asemenea sunt cazuri în care efectiv trebuie să-i consiliem, să-i ajutăm cu un cuvânt pe cei aflați în deznădejde din cauza sărăciei sau altor probleme. Deci depășim sfera materialului.

Aveți foarte mult de muncă. Ce înseamnă programul vostru zilnic?

De dimineața până seara. În prima parte a zilei preluăm alimente, cazuri noi și apoi începem efectiv să ducem ce trebuie cui are nevoie.

Vă mulțumim!

Bucuriile iernii

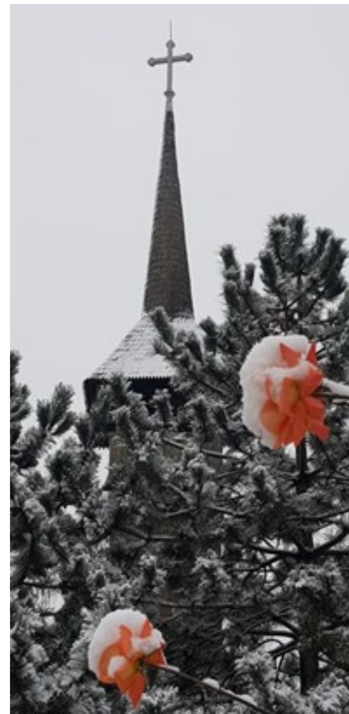
ȘTIRI

• În 14 ianuarie a adormit ***părintele*** academician ***Mircea Păcurariu***, marele istoric al Bisericii Ortodoxe Române. Cea mai cunoscută lucrare a sa rămâne tratatul de *„Istorie a Bisericii Ortodoxe Române”*, în trei volume și multe ediții. Este cea mai importantă și completă lucrare de istoriografie bisericească românească editată până în prezent. Părintele Profesor Mircea Păcurariu a redat istoria Bisericii noastre într-un stil atractiv, făcându-ne contemporani cu evenimente importante și înaintași vrednici, propunându-ne să trăim istoria Bisericii neamului românesc și să o înțelegem nu ca pe o simplă înșiruire de fapte și date, ci ca pe o luptă motivată de credință puternică și de idealuri sfinte. Dumnezeul să-l odihnească!

• Cancelaria Sfântului Sinod a transmis vineri către toate eparhiile din țară broșura informativă ***Vaccinarea împotriva COVID-19 în România,*** oferită Bisericii Ortodoxe Române prin intermediul Secretariatului de Stat pentru Culte. Patriarhia Română salută vestea bună a apariției vaccinului care ar putea diminua și stopa actuala pandemie, însă Biserica nu se poate pronunța în probleme de ordin strict medical.

Sursă: Basilica.ro

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Invitație la Bujoara

Numărul 2 (XXI) 17 ianuarie 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Mulțumirea nu este altceva decât rugăciune

Cuvânt al Sfântului Nicolae Velimirovici

Mai presus de mândria și deșertăciunea omenească, Mântuitorul vrea să-Și împartă vrednicia cu oamenii.

De ce Dumnezeu cere mulțumire de la oameni, și de ce oamenii îi aduc mulțumire lui Dumnezeu? Din iubire. Mulțumirile oa-menilor nu-L fac pe Dumnezeu nici mai slăvit, nici mai puternic, nici mai bogat ori mai viu, ci oamenii sporesc în toate acestea. Re-cunoștința oamenilor nu -I adaugă lui Dumnezeu nici pace, nici bucurie, ci lor înșiși le adaugă cu îmbelșugare. A mulțumi lui Dumnezeu nu-I schimbă Lui nici starea, nici ființa, ci *omului i-o schimbă din temelie.*

Dumnezeu nu are nevoie de recunoștința noastră, nici de rugăciunile noastre. Dar Domnul, care spune: știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El (*Matei 6, 8*) îndeamnă pe oameni să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea (*Luca 18, 1*). Dumnezeu nu are trebuință de rugăciunile noastre, ci totuși ni le cere. Nu are trebuință de mulțumirea noastră, dar ne-o cere – iar *mulțumirea nu e altceva decât tot rugăciune, rugăciune de mulțumire*.

Iisus Domnul, Izvorul înfloririi, al frumuseții și al puterii, trecea într-o zi pe lângă aceste zece rămășițe de viață zdrențuite și rău mirositoare. Când au descoperit că este El, leproșii de departe au ridicat glasul si au zis: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! Dar și-or fi dat seama nefericiții aceștia de puterea lui Iisus? Trebuie să le fi ajuns și lor la urechi faima acestui lucru cu totul nou pe lume, care le-a trezit luarea-aminte.

Trebuie să fi tânjit de multă vreme după fericita întâlnire cu Hristos. Îl așteptau undeva, la marginile câmpiei galileene, acolo unde drumul începe să urce spre colinele Samariei. Iisus trecea în drum spre Ierusalim. Iată, bătea ceasul fericit al întâlnirii, și nu din întâmplare, ci din iconomia lui Dumnezeu. Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! au strigat ei într-un glas, văzându-L că se a-propie împreună cu ucenicii.

Auzind deci ce le spune Domnul și încotro îi trimite, cei zece leproși au ieșit din satul lor ca să facă ce li se ceruse. Dar, pe când mergeau, *(continuare în pag. 2)*

<u>18 ianuarie</u>:

Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei (†444)

„Așa să te împărtășești din Euharistie: crezând că ea alungă nu numai moartea, ci bolile din noi; căci, ajungând în noi, Hristos adoarme legea sălbatică din mădularele trupului, aprinde evlavia față de Dumnezeu și omoară patimile.”

(continuare din pag. 1)

privindu-se, iată că lepra dispăruse. Se uitau unul la altul, și se încredințau că s-au însănătoșit. Rănile și puroiul și duhoarea trecuseră fără urmă. Lepra care-i acoperise adineauri parcă nici n-ar fi fost. Cine-ar putea să spună că minunea aceasta n-a fost mai mare decât o înviere din morți? La un singur cuvânt puternic, zece trupuri leproase, roase de boală, s-au făcut deodată sănătoase și curate. Cu cât te gândești mai mult, cu atât îți dai seama că acest cuvânt n-ar fi putut să vină de la un muritor; că trebuie să fi fost rostit de Dumnezeu prin gură omenească. Rostit de limbă omenească, acest cuvânt a venit din adâncimile de unde a venit și cuvântul de poruncă întru zidirea lumii: *Și a fost așa.*

Sunt cuvinte și cuvinte. Sunt cuvinte curate, cuvinte fără păcat, care de aceea sunt puternice. Ele vin din Izvorul începător al veșnicei iubiri, înaintea lor se deschid toate porțile creației. Lucruri, oameni, boli și duhuri li se supun. Și sunt frânturi de cuvinte, cuvinte tocite, ucise de păcat, care nau mai multă putere decât suflarea vântului prin trestii; oricât de multe astfel de cuvinte moarte s-ar rosti, rămân ca bătaia fumului în porți de fier. Gândiți-vă dar ce mângâiere de nespus e să cunoaștem în ce Domn puternic și iubitor credem. Toate câte a vrut Domnul a făcut în cer și pe pământ (*Psalm 134, 6*). El este Domnul vieții, Dătătorul de legi al firii, Stăpân peste boală și Biruitor al morții.

Ce-au făcut leproșii, văzând că s-au curățat? Iată ce au făcut: dintre toți, doar unul singur s-a întors să-I mulțumească lui Hristos, pe când ceilalți și-au văzul de drum fără să le mai pese de Cel ce le-a făcut lor bine, de Mântuitorul lor. Când a ajuns la Hristos, a căzut în genunchi, în genunchii săi care acum nu mai erau tot o rană, ci teferi și puternici, și I-a mulțumit. Trup plin de sănătate, inimă plină de bucurie și ochi plini de lacrimi! Iată omul întreg. Adineauri un morman de carne putredă iar acum iarăși om. Adineauri alungat dintre oameni, acum iarăși deopotrivă cu semenii săi. Adineauri trâmbiță răgușită care nu strigă decât: „Necurat! Necurat!“, acum trâmbiță limpede de mulțumire și slavă lui Dumnezeu.

Și răspunzând, Iisus a zis: „Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?” Vedeți cu *câtă blândețe mustră Domnul nerecunoștința?* Nu întreabă decât dacă s-au curățit toți și de ce n-au venit și ceilalți nouă să mulțumească.

Dumnezeu nu tună și fulgeră împotriva nerecunoscătorilor, nici nu îi blestemă, ci doar îi dojenește cu blândețe, întrebându-i pe cei ce I se închină: „Dar ceilalți copii ai Mei unde sunt? Unde sunt ceilalți? Unde sunt puternicii care cârmuiesc peste neamuri cu puterea Mea? Unde sunt bogații care s-au îmbogățit cu avuțiile Mele, unde biruitorii care au biruit prin mila Mea? Unde sunt cei ce se veselesc și înfloresc din izvorul Meu? Unde părinții ai căror fii cresc și sporesc din a Mea putere? Unde învățătorii cărora Eu le dau știință și înțelepciune? Unde bolnavii pe care i-am vindecat? Unde păcătoșii ale căror suflete le-am curățat de păcat ca de lepră? N-am dat Eu sănătate la mii și mii, iar aici la rugăciune sunteți numai zeci? N-am dat lumina soarelui la milioane, iar de mulțumit Îmi mulțumiți numai o sută? N-am împodobit câmpiile cu roade și n-am înmulțit turmele voastre, și doar câțiva îngenuncheați slăvindu-Mă?”

Pilda se încheie cu cuvântul spus de Domnul samarineanului mulțumitor: Și i-a zis: „Scoală-te si du-te; credința ta te-a mântuit.” Vedeți *cât de mare este smerenia si blândețea Mântuitorului.* Cum se bucură să cheme pe oameni la împreună-lucrarea cu Sine, vrând prin aceasta să ridice neamul omenesc cel căzut și înjosit. Mai presus de mândria și deșertăciunea omenească, El vrea să-Și împartă vrednicia cu alții.

Doctorii cei muritori, dimpotrivă, obișnuiesc să-și aroge tot meritul lecuirii unui bolnav, chiar dacă bolnavul și-a avut și el partea sa în cumpăna vindecării. Așa se poartă oamenii între dânșii. Dar cu totul altfel se poartă cu oamenii Mântuitorul Hristos. Hristos a încărcat o căruță cu grâne, iar leprosul a aruncat și el în căruță o boabă. *Încărcătura de grâne a lui Hristos e puterea Sa dumnezeiască, iar bobul leprosului este credința lui în Hristos.* Hristos, adevăratul iubitor de oameni, *nu disprețuiește măruntа boabă, ci dimpotrivă, îi dă întâietate față de întreaga-I încărcătură de grâne.* El, așadar, nu spune: „Grânarul Meu are să te hrănească”. Nu spune: "Te-am vindecat", ci: „Credința ta te-a mântuit.” Câtă mărinimie în cuvântul acesta! Ce învățătură pentru noi toți! Și ce mustrare mândriei omenești!

O, de ne-am da noi, creștinii, seama de mulțimea și felurimea bolilor de care ne vindecă în fiecare zi Hristos! Degrabă atunci ne-am întoarce alergând către El, i-am cădea în genunchi Și I-am mulțumi din clipa aceasta și până în ceasul morții, ceas care nu este departe de niciunul din noi. A Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Treimea cea deoființă si nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

19 ianuarie:

Sf. Macarie cel Mare

(†390)

Întrebat-au unii pe avva Macarie, zicând: cum suntem datori să ne rugăm ? Le-a zis lor bătrânul: nu este trebuință a vorbi multe, ci a întinde adeseori mâinile și a zice: **Doamne, precum vrei și precum știi, miluiește** !

Din Patericul Sfântului Sava

„Unde e frică de Dumnezeu, acolo e suire spre virtute; iar unde este nepăsare și nefrică, acolo este pogorâre spre nelegiuire."

Sf. Maxim Mărturisitorul răspunde

Ce înseamnă „De te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt" (Matei 5, 39)?

Când dracii te ispitesc prin gândurile ce ți le aduc la obrazul drept, făcându-te să te mândrești pentru faptele tale cele de-a dreapta, întoarce celălalt obraz, adică scoate la vedere faptele de-a stânga săvârșite de noi.

ASOCIAȚIA SF. SAMSON -

O mână întinsă către cei sărmani

Mulți dintre noi vedem în ce chip sunt folosiți banii din milostenie doar până la poarta Bisericuței: de câteva ori pe săptămână zeci de oameni săraci primesc alimente. Am dorit să aflăm mai multe și i-am rugat pe Mihai și pe Elena, cei care se ocupă de acțiunile caritabile, să ne spună câte ceva despre lucrarea lor. Pentru aceasta, am mers la sediul Asociației „Sf. Samson, primitorul de străini”, unde i-am găsit pe cei doi frați ai noștri în plină acțiune, împachetând alimente, haine, etc. Un depozit de mari dimensiuni, plin cu tot ce este nevoie la casa omului, inclusiv mobilă, electrocasnice. Iar în birouașul în care am vorbit, Elena are totul monitorizat pe calculator. Știe oricând să spună câte familii și persoane sunt ajutate (pe categorii), în ce fel, ce cazuri noi au apărut, câți bani au fost cheltuiți la concret.

Ce grupuri sociale sau cazuri aveți în atenție?

În primul rând familiile defavorizat, cu venituri insuficiente, vârstnicii cu pensii mici, bolnavii cu mijloace restrânse de trai, copii handicapați sau cu alte nevoi, centre de primire a situațiilor de urgență ....

Cum aflați de oamenii care au nevoie de ajutor?

Prin Părinții și frații de la biserică (și aici inclusiv prin grupul de Whatsapp „Milostenie"), prin alte persoane (am avut cazuri luate de pe facebook), prin Asistența socială.

Lucrați amândoi la aceleași cazuri?

Nu, fiecare dintre noi are câte un grup de câteva zeci sau chiar sute de familii și persoane pe care le ajută. Majoritatea dintre ei primesc ajutorul material concretizat în alimente, haine, lemne, mobilă, etc. Sunt foarte puține cazurile în care dăm direct banii și acestea sunt verificate (de exemplu pentru o operație).

Înțeleg că lucrarea voastră este de amploare. Mai aveți oameni care să vă ajute?

Primim ajutor pentru transportul ajutoarelor în cantități mai mari. De asemenea sunt voluntari care, din când în când ne ajută, dar în majoritatea timpului suntem doar noi doi care lucrăm efectiv.

Care au fost acțiunile pe care le-ați finalizat anul trecut?

Am asigurat încălzirea cu lemne pe tot timpul iernii pentru 10 familii (peste 5 tone de lemne). De asemenea, aici avem un adăpost unde stau două familii și încă patru persoane fără adăpost, fiecare în camera lui. Acum se lucrează la încă o cameră și dacă ajută Dumnezeu se va mai ridica un corp de clădire cu încă patru camere. Am ajutat câteva persoane să poată fi operate medical, pe altele le-am dus la Centrul de permanență din Grădiște, să fie consultate gratuit.

De Crăciun, 25 de familii din Arad au fost ajutate cu alimente în cantități mai mari, astfel încât să se poată bucura și ei de masa de sărbători. Alte câteva zeci de familii din județ au beneficiat de același ajutor de Crăciun. În total ajutoarele de sărbători au fost 1,7 tone de alimente, din care un tir a fost doar cu lapte (primit din donații).

Pe tot parcursul anului, aproximativ 40 de familii beneficiază de o masă caldă și alimente. O altă acțiune a noastră se numește „Banca de alimente", în care magazinele mari ne ajută cu alimentele scoase la promoții. De asemenea, la Real există o cutie mare în care cei care cumpără pot lăsa câte ceva și pentru săraci.

Sunt și familii dintre noi care se implică, luând în grijă persoane care nu se descurcă. Am avut un caz mediatizat pe grupul „Milostenie” – o familie din București cu tatăl bolnav de cancer. Cineva dintre frați a aflat și a început să-i ajute lunar. De asemenea, putem menționa aici și acțiunea „Să facem un Crăciun frumos", prin care câteva familii de la Biserică s-au oferit să ajute de sărbători familii cu copii și venituri mici. Le-am pus în legătură și s-au dus acasă la acele familii cu alimente, pom de Crăciun, cadouri, etc.

Ce proiecte mai mari aveți în vedere pentru anul acesta?

Dorim să finalizăm cantina socială, ce se va amenaja chiar aici, la sediu și care unde se va găti o masă caldă pentru zeci de persoane, masă care le va fi livrată apoi acasă. Pentru aceasta sunt producători agricoli care deja ne ajută cu o parte din producția lor (am avut un caz anul trecut – o donație de 1 tonă de varză făcută de

„Am trecut printr-o moară unde se măcina dumnezeirea pe care a pus-o Dumnezeu în sufletul nostru, din momentul conceperii.”

„Când a murit Constantin Oprişan, fost dezbrăcat, dar Mântuitorul l-a îmbrăcat în lumină. L-a înfăşurat în ceea ce este El – Lumină.”

tos – prin jertfa Lui.

Ca atare ni s-a aplicat reeducare prin tortură după pedagogia lui Makarenko. Ce a însemnat, nu vă pot spune... Vă pot spune doar atât: aparent diavolul câştiga. Treptat-treptat, cei mai buni dintre noi îşi băteau aproapele şi spuneau blasfemii – cele două mijloace prin care omul putea să demonstreze în faţa torţionarilor că este reeducat. Omul era atât de înspăimântat încât executa automat ce i se cerea. I se spunea: Du-te şi bate-l pe Constantin Oprişan! Se ducea şi îl bătea... Constantin Oprişan (*n.n.* - şeful Frăţiilor de cruce pe ţară) a fost cel mai torturat, pe el trebuia să demonstreze ceilalţi că s-au reeducat.

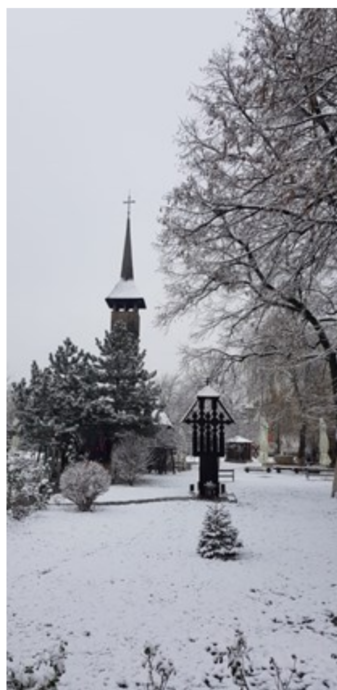
Şi aşa era în aparenţă... Însă ce s-a întâmplat? Toţi au început să observe că unii din cei care mureau căpătau un chip liniştit, cald, împăcat cu sine, un chip al liniştirii. Or, toţi ceilalţi mureau deznădăjduiţi că nu au putut să suporte, să reziste până la sfârşit. S-a crezut că primii vedeau moartea ca pe o eliberare, erau în sfârşit scoşi din moara dracilor – pentru că asta era sistemul de reeducare prin tortură. O moară unde se măcina dumnezeirea pe care a pus-o Dumnezeu în sufletul nostru, din momentul conceperii.

Până când a venit moartea lui Constantin Oprişan, ca o iluminare... Spune Părintele Calciu: când a murit Costache, era o zi neguroasă. Negura acoperea atât de cumplit cerul, încât aveai impresia că te afli în amurg, nu în plină zi. Şi au zis: Săracul! Uite, şi cerurile îl plâng că a murit aşa. Pentru noi era o jale, în toate zidurile închisorilor s-a transmis – a murit Serafim, pentru că aşa era poreclit Costache. Pentru noi murise speranţa! Ne-am zis: „Dacă Costache nu a putut suporta, înseamnă că nu se poate suporta. N-avem nicio şansă. Domnul Şi-a întors faţa de la noi. Nu primeşte jertfa noastră. Nu ştim de ce... poate că am fost trufaşi, poate că a fost ceva care L-a supărat...”.

A murit... l-au plâns cerurile... Au venit caraliii – cum le ziceam noi – şi l-au dezbrăcat. În momentul în care l-au dezbrăcat, a venit o rază de soare. De unde? Era un cer acoperit de negură şi nu exista nicio lumină. Dar raza aceea a venit şi l-a înfăşurat în lumină în aşa măsură încât, spune şi Părintele Calciu, spune şi Marcel Petrişor, părea făcut dintr-un material strălucitor, de aur.

Atunci ne-am zis: Doamne, cum e cu putinţă? Am înţeles că dezbrăcarea mortului era un ritual satanic; nu era doar un dispreţ pentru hoitul care s-a reeducat prin tortură. Dar când a fost dezbrăcat, Mântuitorul l-a îmbrăcat în lumină. Pentru că tot darul cel bun şi toată darea desăvârşită de la Tine vine, Părintele luminilor! Deci era o dovadă clară că Costache Oprişan pleca în braţele Domnului. Şi l-a înfăşurat în ceea ce este El – Lumină.

Vitejia cu care au suportat aceşti martiri până la sfârşit a fost răsplătită de Dumnezeu cu sfinţenie, darul cel mai înalt. Iar după '89 am avut legitimarea că într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile – când aceşti martiri au arătat că ei sunt pe treapta sfinţeniei, pentru că oasele lor erau moaşte, izvorau mir şi făceau minuni!

IORDAN

în cuget eşti aievea privitor
străbaţi pustiul dinlăuntru
prin focul ce îl arde
nisipul păcatelor răneşte
fiinţa
vârtejul de-ncleştare îţi
înrobeşte viul

se apropie ieşirea la râul
vieţii
şi apa se întoarce...
Iordane, ce ţi-e ţie?

porneşti să-L strigi lăuntric
pe Iisus
spiritual începi a învia

ceasul roteşte àcele-napoi
iar florile în muguri se întorc
şi ca un vultur cu tinereţile-
nnoite
spre cerul inimii îţi iei avânt
în zbor de regăsire

Petre Nicandru

Sfântul Antonie cel Mare,

om ceresc şi Dumnezeu pământesc

„Învăţaţi-vă cu smerenia, căci ea acoperă mulţime de păcate. De toate păcatele Se îngreţoşează Domnul, dar cel mai mult de trufia inimii.”

„Dacă vom trăi ca şi cum ar fi să murim în fiecare zi, nu vom păcătui. Căci pururi frica puternică şi primejdia chinurilor topesc dulceaţa plăcerilor deşarte şi înaltă sufletul şovăitor.”

Născut în Egiptul de Mijloc, în jurul anului 250 d. Hr., într-o familie creştină bogată, rămas orfan la vârsta de 18 ani, Sf. Antonie aude citindu-se în biserică chemarea făcută de Mântuitorul tânărului bogat, care căuta desăvârşirea: „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi.” (Matei 19,21). La această chemare a Mântuitorului, Antonie, tânărul bogat, răspunde fără nici o şovăire. Vinde moştenirea ce îi revine, o împarte săracilor şi se dăruieşte în întregime nevoinţelor ascetice pe care le dorea încă din copilărie.

La început s-a nevoit în apropierea satului său, dar, ca să scape de supărările oamenilor, el s-a retras în pustia de la ţărmul Mării Roşii, unde a petrecut douăzeci de ani în singurătatea rugăciunii, numai cu Dumnezeu, fără să vadă pe nimeni. Acolo a suferit cu răbdare cumplitele ispite ale diavolului. Faima lui s-a întins în întreaga lume şi în jurul lui s-a strâns mulţime de ucenici, pe care i-a îndrumat pe calea mântuirii prin cuvântul şi exemplul vieţii lui. Pe lângă numeroşii ucenici, o mulţime mare de oameni veneau neîncetat de pretutindeni, ca să primească de la el fie sfaturi şi îndrumări duhovniceşti, fie tămăduirea bolilor şi a neputinţelor, căci era ca un doctor dat Egiptului de către Dumnezeu.

De-a lungul celor optzeci şi cinci de ani de nevoinţe ascetice, el s-a dus doar de două ori la Alexandria. Prima oară s-a întors din nou în mijlocul lumii cu gândul să sufere mucenicia pentru Hristos în timpul dezlănţuirii persecuţiilor. Atunci s-a aprins în el dorinţa să primească moartea de martir pentru Domnul, dar voia lui Dumnezeu a fost alta, aşa că după ce i-a îmbărbătat pe creştini să fie tari în credinţă şi răbdare, s-a retras din nou în pustie, urmat de cetele de credincioşi care doreau a-l avea părinte şi povăţuitor. A doua oară a mers la Alexandria la chemarea arhiepiscopului locului, ca să respingă acuzaţia unora cum că şi el, Antonie, ar fi fost arian şi ca să întărească pe cei creştini în dreapta credinţă. Şi nu fără de roadă a fost această a doua ieşire a sfântului din pustie, căci potrivit mărturiei Sfântului Atanasie „atâţia creştini s-au făcut în acele puţine zile, cât a zăbovit el acolo, câţi ar fi văzut cineva într-un an făcându-se”.

Chiar dacă Antonie nu era cărturar în învăţătura lumii, cu toate acestea el a fost învăţătorul şi dascălul celor mai cărturari oameni ai vremii, printre care s-a numărat şi Sfântul Atanasie cel Mare. Când unii filozofi elini au venit să-l ispitească cu ştiinţa lor filozofică, sfântul i-a ruşinat cu următoarea întrebare: „Ce e mai întâi, mintea (cunoaşterea) sau cartea? Care dintre acestea două a fost cauza celeilalte?” . După răspunsul lor că: „întâi este mintea, ea este aflătoarea cărţii”, sfântul le desluşeşte raportul adevărat dintre ele: „Cel a cărui minte este sănătoasă, nu are nevoie de carte”. Iar sănătatea minţii nu stă în multa învăţătură, ci în împlinirea voii lui Dumnezeu. Ruşinaţi, filozofii au plecat, pentru că şi-au dat seama că ei aveau doar unele cunoştinţe, pe când Antonie avea însăşi mintea (cunoaşterea).

Sfântul Antonie a fost aşa cum zice Sfântul Nicolae Velimirovici: „un om care a atins desăvârşirea încă din această viaţă, pe cât poate atinge omul pe pământ. A fost dascăl al dascălilor şi învăţător al învăţătorilor, care, timp de optzeci şi cinci de ani plini s-a desăvârşit pe sine, şi aşa a putut să desăvârşească şi pe alţii ”.

Plin de ani şi de fapte bune, Sfântul Preacuviosul Părintele nostru Antonie cel Mare s-a mutat la Domnul în anul 335, la vârsta de o sută cinci ani, lăsând în urma lui oştiri întregi de monahi şi de următori ai lui.

I.G.

<u>20 ianuarie</u>: ***Sf. Eftimie cel Mare (†473)***

„De toată fapta bună purtând grijă, ca un bun lucrător de pământ, tăia spinii patimilor din rădăcină, curăţind gândurile şi toată înălţarea ce se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu.”

CEI PATRU STÂLPI AI VIEȚII NOASTRE DUHOVNICEȘTI DIN ANUL MÂNTUIRII 2021

*Am fost îndemnați la începutul acestui an să urmăm un program duhovnicesc în patru puncte, atât de necesar în viața noastră asaltată de ispite tot mai mari. Aceste puncte sunt: **credința**, **împlinirea poruncilor**, **milostenia** și **rugăciunea**. Ne propunem și noi să căutăm în acest an cuvinte de folos de la Sfinții Părinți, care să ne ajute să zidim viața duhovnicească pe cei patru stâlpi mai sus-amintiți. Așadar, începem cu credința...*

CREDINȚA (I)

„Simplifică-ți viața cu încrederea desăvârșită în Dumnezeu, ca să te eliberezi de stres și de neliniște."

Trebuie să credem în Dumnezeu cu mărime de suflet, nu să dorim minuni ca să credem. Când văd oameni mari că îmi cer să vadă vreo minune ca să creadă, știi cum mă fac? Să fi fost mici, ar fi avut o oarecare îndreptățire din pricina vârstei, dar unii ca aceștia să nu facă nimic pentru Hristos și să spună: „Să vedem ceva ca să credem", acesta este un lucru foarte ieftin. Oare se vor ajuta cu ceva pe ei înșiși chiar de vor vedea minuni? Vor spune că este vrăjitorie.

Sfinții aveau o mare simplitate, smerenie și credință. Nu-și puneau în viața lor logica aceea care clatină credința. Mare lucru este credința! Vedeți, și Apostolul Petru prin credință a umblat pe apă. *Dar de îndată ce a intrat logica, a început să se afunde.* V-am spus despre părintele Haralambie care a trăit cu puțini ani mai înainte în mănăstirea Cutlumuș? Era un monah foarte simplu, harnic și duhovnicesc. Când a îmbătrânit, o gripă puternică l-a aruncat la pat și medicul a spus părinților să nu se depărteze de el, că peste puțin timp își va sfârși viata. Părintele Haralambie a auzit de sub pături și i-a zis: „Ce spui? Eu nu mor dacă nu vin Paștile ca să spun: «Hristos a înviat!»". Și într-adevăr, au trecut aproape două luni, au venit Paștile, a spus „Hristos a înviat!", s-a împărtășit și după aceea a murit. Acest bătrânel mărinimos devenise un copil adevărat al lui Dumnezeu și împreună cu Dumnezeu și-a hotărât ziua morții sale.

Credința se întărește cu ajutorul rugăciunii. Un om care nu și-a cultivat credința sa de mic, dar are intenție bună, o poate cultiva prin rugăciune cerând de la Hristos să-i adauge credință. Să cerem de la Hristos să ne adauge credința și să ne-o mărească. Ce i-au spus Apostolii lui Hristos? Oare n-au spus: „Sporește-ne credința?" Când spui „sporește", înseamnă că te încrezi pe tine lui Dumnezeu. Pentru că de nu se încredințează cineva pe sine lui Dumnezeu, ce să-i sporească Dumnezeu? *Cerem de la Dumnezeu să ne sporească credința nu ca să facem minuni, ci ca să-L iubim mai mult.*

Ca să se mărească credința în Dumnezeu, toate ajută. Și florile, și lăcustele, și stelele, și trăznetele chiar. Toți le vedem pe acestea, dar nu ne folosim toți, deoarece primim „telegramele", gândurile ce ni le aduce vrăjmașul. De pildă, de nu ar fi existat sarea, marea ar fi mirosit urât. Dar cel care cercetează aceasta în atelierul lui fără credință, nu se folosește, deoarece inima lui nu s-a curățit de săruri. Dacă lucrează cineva cu mărime de suflet, cu gând bun, chiar și cele mai anapoda le vede cu alți ochi, cu iluminare dumnezeiască, și îl slăvește pe Dumnezeu.

Când cineva călătorește în această viață cu credință, fără a se îndoi, și cere ajutorul lui Dumnezeu, la început va avea, încet-încet, evenimente mici, apoi mai mari și va deveni mai credincios. Trăind Tainele dumnezeiești de aproape, unul ca acesta se face teolog, deoarece nu le prinde numai cu mintea, ci le trăiește în realitate. Credința lui se mărește mereu, deoarece se mișcă prin fapte dumnezeiești în altă dimensiune. Dar pentru ca să trăiască cineva tainele lui Dumnezeu trebuie să-și omoare omul cel vechi, să revină într-un fel la starea de dinainte de cădere. Să aibă nevinovăție și simplitate, pentru ca astfel și credința lui să fie nezdruncinată și să creadă cu convingere că nu există nimic pe care să nu-l poată face Dumnezeu. Atunci, când ar auzi despre un om care nu crede sau se îndoiește de unele lucruri ce au legătură cu ajutorul lui Dumnezeu, știți cât suferă?

Fă-ți cruce și, înainte de a face orice, spune: „Hristoase al meu! Maica Domnului, ajută-mă!". Există asigurare mai mare decât încrederea în Dumnezeu? Atunci când omul se încredințează pe sine lui Dumnezeu, primește mereu de la Dumnezeu benzină „super" și automobilul lui duhovnicesc nu se oprește niciodată, aleargă mereu. Pe cât poți, ia aminte, roagă-te și încredințează-te lui Dumnezeu și Acela te va ajuta în orice greutate. Simplifică-ți viața cu încrederea desăvârșită în Dumnezeu, ca să te eliberezi de stres și de neliniște.

Sf. Paisie Aghioritul

Aspazia Oțel-Petrescu —
SENSUL JERTFEI MARTIRILOR DIN TEMNIȚELE COMUNISTE

În vara anului 2017 ni s-a făcut darul ca peste 60 dintre noi să fim părtași unui drum schimbător de vieți: Pelerinajul la Sfinții închisorilor. Cele mai multe întâlniri au fost cu locurile și urmele lăsate de martirii trecuți deja la Domnul. Dar am avut și bucuria să-i aflăm încă în viață pe câțiva dintre ei. Într-o zi în același timp caniculară, dar și traversată de o furtună puternică – așa cum i-a fost și viața – am fost primiți cu deosebită dragoste de către doamna Aspazia Oțel-Petrescu, care și-a deschis inima, vorbindu-ne câteva ore, parcă simțind că suntem printre ultimele grupuri care vor mai trece pragul casei sale. Peste jumătate de an, pe 23 ianuarie 2018 trecea la Domnul ucenica Părintelui Arsenie, mărturisitoarea Aspazia. Redăm aici o mică parte din cuvintele pe care ni le-a spus atunci. Dumnezeu să o așeze cu sfinții!

Am fost numiți generația de la '48. De ce? Pentru că în seara de 14 spre 15 mai 1948 a fost arestat tot viitorul României, adică studenții și elevii care nu au fost considerați fi-deli ateismului bolșevic. Noi am fost pregătiți pentru această jertfă, căci am fost învățați să zicem: „Doamne, pentru Crucea Ta și pentru patrie sunt gata oricând pentru moarte!". Și Mântuitorul a primit jertfa, zicându-ne: „Acum este momentul să demonstrați că în-tr-adevăr vă oferiți pentru această chemare". El a acceptat oferta noastră, pentru că era curată și sinceră. Cineva spunea că Dumnezeu a fost nedrept cu noi, pentru că nu vă pu-teți imagina ce a suportat generația mea. A fost exact ceea ce numește Sf. Paisie Aghioritul „iadul pe pământ". *Noi am fost aduși în iad.*

Care era de fapt problema? Diavolul a aflat din proorocii că omul poate fi coborât din regnul lui uman într-un regn inferior, animalier, deci, prin asemănarea cu dobitoacele, el poate fi scos din demnitatea lui de om. Ce însemna aceasta? O degradare în primul rând: *omul pierdea filiațiunea, pentru că nu -mai omul este fiul lui Dumnezeu.* După ce l-a zidit, Dumnezeu i-a zis: „Iată, omule, te-am făcut o ființă atât de minunată, doar un pic mai mic decât îngerii. Tu să pui nume. Îți dau darul pe măsura creațiunii care ești tu. Dar fii atent! Îți voi da ceea ce alegi. Deci alegerea va fi deplină, nu va fi doar un simulacru de dar. Îți voi da întotdeauna ceea vei alege: alegi răul, vei fi al răului; alegi binele, vei fi al Meu."

Știm că în disputa pe care a avut-o diavolul pe tema lui Iov, dacă este sau nu omul lui Dumnezeu, Dumnezeu a reînnoit acest lucru și a spus: „Poți să-i faci ce vrei, ca să dovedești că nu este omul Meu, dar respecți legea pe care și Eu o respect: el alege. Dacă te alege pe tine, e al tău, dar dacă Mă alege pe Mine, e al Meu."

Deci diavolul, care are în lucrarea, în scopul lui, demolarea prerogativelor divine, s-a gândit: „Uite! Psalmul 48 al Proorocului David îmi arată calea prin care pot să despovărez cerul de oameni, așa cum Mântuitorul a golit iadul de supușii mei în noaptea Învierii." Era fericit că descoperise și metoda: coborârea omului în regnul animalier, făcându-l asemenea dobitoacelor. Dar cum să-l facă pe om să fie asemenea dobitoacelor, știind că sunt oameni care nu cedează de la drumul pe care l-au ales? Și a descoperit metoda: a văzut cum lucrează pedagogia lui Makarenko în conceptul ateo-bolșevic. Cu această pedagogie sigur îl aduc pe om asemenea dobitoacelor. Pe ce și-a bazat Makarenko tot corpul lui de învățături pedagogice? Pe reflexele condiționate. Orice medic știe ce înseamnă aceasta: să creezi omului acele reflexe care îl coboară pe om din regnul uman în cel animalier, reducându-l la un singur sindrom – frica. Iar el a botezat pompos această metodă: *reeducarea prin tortură.*

Deci noi, care eram prin alegere liberă fii ai lui Dumnezeu, trebuia să fim aduși în starea de animalitate, scoși din filiațiune și coborâți din nou în iadul cel dintâi. Deci ne răpea din frumusețea cea dintâi, pe care o recâștigasem prin restaurarea omului prin Iisus Hris-

„Noi, care eram prin alegere liberă fii ai lui Dumnezeu, trebuia să fim aduși în starea de animalitate, scoși din filiațiune și coborâți din nou în iadul cel dintâi."

20 ianuarie: ***Sf. Ierarh Lavrentie al Cernigovului (†1950)***

„Păcatele îl înnegresc pe om și încă așa de tare, încât îl fac ca smoala de negru și astfel nu va trebui să-l întrebe pe el de faptele sale, căci toate se vor vedea pe dânsul. Căci **prin faptele tale te poți mântui, dar tot prin ele te poți îngropa în iad**."